

ONZE MOLEN.

Zie hoe on-ze mo-len draait, Wiek bij
wiek die o-ver-zwaait, Gaat ge-lijk en on-ge-
stoord, Aan den wind ge-hoor-zaam voort.

Zoo ook moeten wij altijd,
Rustig en met stille vlijt,
Vrolijk afdoen, dagelijks weer,
Onze dagtaak God tot eer.

Dan brengt elke dag gewin;
En met blijden, dankbaren zin
Gaan ook wij, maar aan Gods woord,
Willig onderworpen voort.

C. S. A. v. S.

VOOR DEN ONDERWIJZER.

NOVEMBER. — VIERDE WEEK.

Nehemia te Jeruzalem. Neh. 2 en 3.

Dezelfde koning Artaxastha (Artaxerxes), die het boek der »Gedachtenis« vond (Ezra 6:2) en Ezra naar Jeruzalem zond om de vijanden der Joden, — n. l. de landvoogden van Syrië en de Samaritanen, — het verhinderen van den tempelbouw te beletten, had ook een anderen joodschen balling tot zijn gunsteling verheven. De man heette Nehemia en bekleedde den post van schenker des konings. Dit was eene groote waardigheid in het Oosten, en werd slechts aan zeer vertrouwde personen opgedragen. En geen wonder, de schenker genoot het voorrecht dagelijks des konings aangezigt te zien, en kon hem vaak in goeden luim vinden, als wanneer hij in de beste gelegenheid was gunsten en voorregten voor zich of zijne vrienden te verkrijgen. Ook had hij het leven van zijn vorst in zijne hand; denken wij slechts aan den schenker en bakker van Faraó, die bij Jozef in de gevangenis zaten. (Gen. 40). En aan wien zou een vorst zijn leven ook beter toevertrouwen kunnen dan aan een waar Israëliet, »een Israëliet zonder bedrog.« (Joh. 1:48). Dat deze Jood het even goed meende met zijn volk als met zijn koning bewijst ons zijne groote droefheid bij het vernemen der treurige tijding: »De overgeblevenen, die van de gevangenis in het landschap zijn wedergekeerd, zijn in groote ellende en verzaam; en Jeruzalems muur is verseurd en hare poorten zijn met vuur verbrand.« (Hoofdst. 1:3). Dat was te veel voor Nehemia; dat kon hij niet dulden; dat moest de koning weten, hoe weinig hij aan gindsche zijde der rivier gehoorzaam werd. Hij moest er den monarch over spreken, gaarne had hij er zijne winstgevende en eervolle betrekking voor over, als het den koning behagen mogt hem te zenden. Maar zou deze hiertoe overgaan? Zou hij zich nog wel bekommeren over al wat op die verachte Joden betrekking had? Deze en dergelijke gedachten bestormen zijn oprecht Israëlitisch hart. Hij raadpleegt zijn God, en zoekt kracht in het gebed (Hoofdst. 1:5-11).

In het twintigste jaar nu van des konings regering, in de maand Nisan of Abib (April) waarin het Paaschfeest werd gevierd, stond Nehemia met een droevig gelaat voor den koning, en schonk hem den kostelijken wijn (Hoofdst. 2:1). Een treurig gelaat wilden vreugde monarchen niet aanschouwen. »Moest alles vreugde rondom hen zijn; dit behoorde tot hunne koninklijke voorregten. Ware deze schenker niet een bijzondere gunsteling geweest, en de vorst op dit ogenblik in geen goeden luim, dan had het den treurige het leven kunnen kosten. Wij lezen evenwel in vers 2, dat de koning belangstellend naar de oorzaken van deze »treurigheid des harten« in zijn schenker onderzocht, en ofschoon Nehemia »zeer vreest« dat de zaak geen goed einde zal nemen, brengt hij toch zijne klacht voor den vorst (vers 3). Met voorkomendheid antwoordt deze: »wat verzoekt gij nu?« Tot dusverre ging alles naar wensch; toch durft de schenker niet met zijne vraag voor den dag komen, voordat hij nogmaals in stilte heeft gebeden (vers 4). Bewonderenswaardig gedrag van dezen schenker, en navolgenswaardig daarbij, waar ook wij zaken

van gewigt op de handen hebben. En welke zaak, die eenigzins in verband staat met het welzijn van Gods volk is van gewigt ontbloot?

Vers 5 zegt ons wat Nehemia vraagt, en vers 6 wat de koning antwoordt. Nadat zij het samen eens zijn geworden over den tijd, waarop hij terug zal zijn, bekomt Nehemia het begeerde verlof, om »de stad der begrafenissen zijner vaderen te bouwen.« De koning ontzegt zich het genot van de dienst eens getrouwen knechts, en de schenker offert alles op voor zijn vaderland. Zou deze laatste dit wel gedaan hebben, indien niet waar was, wat wij de vorige week opmerkten aangaande het verband tusschen Israëls godsdienst, land en tempel? Ook treffen wij hier een schoon voorbeeld van vaderlandsliefde aan; maar laat ons voortgaan met het beschouwen van Nehemia's maatregelen, tot het welgelukken zijner zending noodig. Hij gaat maar niet in den blinde weg, meenende dat zijne vaderlandsliefde genoeg is om de oproerige landvoogden te betoegelen. Alle middelen, die in zijne magt staan, grijpt hij aan. In vers 7 vraagt hij van den koning brieven aan die landvoogden, om hem met rust te laten voortreizen en tevens te beschermen. In vers 8 een brief aan Azaf, den bewaarder van den lusthof des konings, om hout, dat voor den bouw noodig is. Daarbij voegde de koning nog »oversten des heirs en ruiters.« Vers 9. Zoo komt Nehemia alle landvoogden aan gene zijde der rivier voorbij en rijdt Jeruzalem binnen (vers 11), en dat wel tot groot misnoegen van Sanballat en Tobia, wien het ten eerste mishaagde, dat er iemand gekomen was, die wat goeds wilde zoeken voor de kinderen Israëls (vers 10). In het geheim, onbekend, midden in den nacht, slechts met één onkel rijdt er weinige knechten gaat Nehemia uit, om den toestand der verwoesting op te nemen (vers 12). Zijn togt leidt van de Dalpoort, voorbij de Drakenfontein naar de Mistpoort, de Fonteinpoort en des konings vijver (vers 13 en 14). Het was hem mogelijk geweest in het voorbijrijden met de handen aan den muur te breken; bij des konings vijver echter waren de puihoopen zóó hoog, dat zijn rijder niet meer voort kon. Toen keerde hij wederom naar de Dalpoort, telkens den muur beproevende (vers 15). Deze ontdekkingsogt van den nieuwen landvoogd bleef den Joden en hunnen overheden verborgen. Niemand zag nog iets anders in hem dan een gewoon reiziger van aanzienlijken stand (vers 16). Welk eene nederigheid en eene wijze voorzigtigheid spreidt deze man ten toon! Hoeveel zou er te zeggen zijn over hen, die in vroeger en later tijd meer snoeven en pogchen en dan doen, — ja, zich bij het aangorden beroemen, alsof zij zich reeds weder ontgisten.

Nu evenwel, ten volle op de hoogte van den ellendigen toestand der stad maakt de landvoogd zijne zending aan de oversten des volks bekend, en wil met hen beraadslagen over de verbetering van den muur (vers 17 en 18). Het gelukt hem hun moed in te spreken. De reeds traag geworden handen rigten zich op, en ieder roept vol geestdrift: »Laat ons op zijn, dat wij bouwen!«

Daartegen verzette zich toen openlijk niet alleen Sanballat, de Horoniet, en Tobia, de ammonitische knecht; maar ook Geseem de Arabier. Een heiden, een afstammeling van Loth en een zoon van Ismael verzetten zich tegen Gods volk. En dit drietal beroept zich op des konings bevel, zeggende: »Wilt gijlieden tegen den koning rebelleeren?« Maar Nehemia vreest hen niet en laat zich ook door hunne schalkschheid niet verstrikken; hij voegt hun fier en op God vertrouwend toe: »God van den hemel, die zal het ons doen gelukken, en wij, zijne knechten, zullen ons opmaken en bouwen; maar gijlieden hebt geen deel noch gerechtigheid, noch gedachtenis in Jeruzalem.« — Veelbetekenend woord, voorwaar! Wij vertrouwen niet op u, daarom vreezen wij u ook niet. God is met ons, wat zou een nietig mensch ons doen? Wij zullen bouwen! O, ook ons gaat het soms als Nehemia, als ook wij het goede zoeken voor het ellendige, voor het aan zichzelf overgelatene, en hetgeen verloren gaat; — daar zijn altijd nog Sanballats en ammonitische knechten te over, die met den Arabier zamenspannen om dat goede werk te verhinderen, zelfs op het gebied der leerstellige godgeleerdheid. Daar zijn onverschillige, vleeschelijk gezinden, noodlots aanbidders om u tegen te staan; laat ons met Nehemia zeggen: »Wij zullen bouwen, en God van den hemel zal het ons doen gelukken!« (Ps. 108:14.) Ook is hier plaats voor de ernstige vraag: »Heb ik een deel in Jeruzalem? Is daar ook mijne gerechtigheid? Zal ook mijne gedachtenis daar in zegening zijn? — 't Is immers nog van kracht: Wel moeten ze varen, die u beminnen.« (Ps. 122:6.)

In hoofdstuk 3 worden ons de mannen die de poorten en muren verbeterden, en het werk dat ze deden met de ondergeschikten die hielpen, bij name genoemd. Zoo vorderde het werk bij den dag; maar de vijanden kwamen ook meer opzetten, zoodat zelfs het geweer ter hand genomen moest worden, om ze af te weren. Strijdende en arbeidende waren de werklieden tegelijk bouwmeesters en krijgslieden. Dat is de rechte strijd, die het bouwen dekt, in plaats van het gebouwde te vuren en te zwaard te verstoren! — Dertien jaren na Ezra kwam Nehemia te Jeruzalem aan; hij bleef er 12 jaren, en keerde daarop naar zijn koning terug; echter niet om te gaan uitrusten; maar om hem van zijn arbeid verslag te doen, en daarop op nieuw naar

Judá weder te keeren. Hij wenschte geen half werk te doen. Toen de muren in orde waren, moest het volk zelf hervormd worden, en afgescheiden van de heidenen, met wie zij zich hadden vermengd. Daar blijft altijd nog werk over voor de knechten van den God des hemels. Zij arbeiden zoo lang het dag is, de nacht komt immers, waarin niemand werken kan.« (Joh. 9:4) Dan zegt de Heer: »het is genoeg.« — Dan komt tot hen de boodschap: »de Meester is daar en Hij roept u.« En zij ontvangen het loon van een getrouwen dienstknecht. Luk. 12:34.

WAT EENE JEUGDIGE ZONDAGSCHOLIERSTER IN ZWITSERLAND DEED.

De eerwaarde Nagel die in Neuchâtel woont, had in zijne Zondagschool een meisje van elf jaren, van wie hij juist geene bijzondere verwachting, of meer dan van de andere leerlingen had. Zij had twee jaren lang de school bezocht, en ging toen met haar ouders naar een dorp verhuizen. In dat dorp was geene Zondagschool. Dit smartte haar zeer voor de dorpsjeugd. Zij sprak bij zichzelf: »als hier geene Zondagschool is, dan moet ik er eene beginnen.« Zij sprak met de kleine meisjes van het dorp, vertelde haar van de Zondagschool in Neuchâtel, daar zij op geweest was, en vroeg haar: »zoudt gij geen lust hebben aanstaanden zondag bij mij te komen? dan zullen wij samen bidden, zingen en in den Bijbel lezen, zoo als zij doen in Neuchâtel.« De meisjes stonden daarin toe. De eerste maal kwamen er vijf, de tweede maal twaalf, daarna twintig en meer; en vervolgens kwamen de andere meisjes uit het dorp met de kleine mede, en ten laatste zag het elfjarige meisje elken zondag zich omringd van eene school van veertig kinderen, van zes tot vijftien jaren oud. Zij las haar uit den Bijbel voor, leerde haar liederen, en bad met haar. Hare moeder luisterde somwijlen achter de deur en verklaarde dat als zij haar dochter hoorde lezen en bidden zij hare tranen niet kon weerhouden. De kerstavond kwam voor deze dorpbewoners even als voor alle andere christenen. Op dezen avond hebben de kinderen van Neuchâtel een feest, dan komen zij bijeen in hunne beste klederen, in eene heerlijk verlichte en met guirlandes versierde kerk, en dan glinstert elks gelaat van vreugde. Om dit feest zoo degelijk mogelijk te maken, ontvangt ieder scholier van den directeur een klein boekje dat voor die gelegenheid opzettelijk gemaakt is. Nu wilde onze jeugdigde zondagscholierster en zondagschool-ondervijzeres den kerstavond ook niet zonder feest laten voorbijgaan, en daar zij geene boeken had om die aan hare leerlingen te geven, bedacht zij om haar dat voor te lezen wat zij het vorige jaar gekregen had. Toen haar voornemen bekend was geworden, besloten de ouders van de kinderen mede te gaan. Wat werd onze kleine meid verlegen; toen zij bedacht dat zij voor volwassenen moest bidden en spreken! Wat nu gedaan? Zij overdecht de zaak en kwam spoedig tot het besluit. »Als het hun te zegen kan zijn, moet ik het niet nalaten. Maar kan ik niet mijn vader gaan vragen om mij te helpen? Hij lachte altijd om mijne Zondagschool; maar toch wil ik het hem vragen.« De vader kon haar verzoek niet afslaan en hij zelf werd er eindelijk toegebracht om den Heere Jezus lief te hebben.

T. M. L.

GEZEGDEN EN SPREUKEN.

Gij zijt maar eens jong. Besteed gij nu uwen jeugdigen leeftijd nuttig, zoo doet gij wel. Menig mensch heeft zich in verdere jaren over het slecht gebruik zijner jongelingschap beklagd; maar, helaas! dan was het te laat. Spiegel u dus hieraan.

Denk veel hieraan: »Kwade gezelschappen en gesprekken bederven goede zeden.« Gij zoudt misschien denken: »wanneer ik mij in slecht gezelschap bevind, zal ik het kwade verwerpen,« en steunen alzoop op uwe eigene krachten. Gij zult u evenwel gewis bedrogen vinden; die met pek omgaat, wordt eer hij het bemerkt er mede besmet. Want het kwade neemt men veel lichter aan dan het goede; dit komt met onze natuur overeen.

Wanneer men u beledigt, wil u dan niet wreken; geef den toora plaats. Gedenk, dat gij ook uwe gebreken hebt en als gij u wreekt, gij u dan gelijkstelt met hem, die u beledigt heeft. Schrijf de beledigingen in zand, de weldaden echter in marmer.